

Основним завданням є ретельний моніторинг та використання внутрішніх можливостей для посилення інноваційного потенціалу компанії, залучення зовнішніх ідей, впровадження сучасних форм інноваційного співробітництва, інтеграція компанії в інноваційну інфраструктуру ринку, застосування ІКТ-технологій в інноваціях, інтеграція в міжнародну інноваційну зону. Інвестиційний потенціал компанії відображає рівень можливостей компанії здійснювати інвестиційну та інноваційну діяльність на шкоду своїм і залученим (від зовнішніх ресурсів) фінансових ресурсів. При формуванні ефективних механізмів організації та управління інноваціями компаніям пропонується ініціювати та залучати не лише традиційні, але й нові форми інтеграції суб'єктів інноваційної діяльності та форми розвитку інноваційної інфраструктури (глобальні науково-дослідні центри, інноваційні консорціуми, стратегічні інноваційні альянси, наукові, промислові та технологічні парки, технополітика, інноваційні кластери, технологічні платформи тощо). Впровадження запропонованих моделей дозволить вдосконалити організацію та управління інноваціями на підприємстві, забезпечити зростання економічної ефективності інновацій, збільшити конкурентні переваги компаній на внутрішньому та міжнародному ринках за чинниками інновацій [1].

Список використаних джерел:

1. Хэмел Г. Во главе революции. Как добиться успеха в турбулентные времена, превратив инновации в образ жизни / Г. Хэмел; пер. с англ. – СПб: Best Business Books, 2007. – 368 с

Канд. фіз.-мат. наук Катан В. О., Циганкова Д. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ
В ЕКОНОМІЦІ**

На сьогодні в науковій літературі розглядають такі моделі інноваційного розвитку підприємства:

- 1) модель пропозиції інновацій;
- 2) модель попиту інновацій;
- 3) інтерактивна модель;
- 4) модель інтегрованих бізнес-процесів
- 5) мережева модель інновацій;
- 6) модель «відкритих» інновацій.

Лінійні моделі інновацій (пропозиції та попиту) з'явилися у 1950–1960-ті рр., базувались на сфері досліджень і розвитку та були мало пов'язані з основною діяльністю фірми. *Модель пропозиції* або *модель проитовхування*

(англ. «science-push» або «technology- push») акцентує увагу на технологічних аспектах інноваційного процесу і була популярна в 1950–1960-ті рр. Згідно з даною лінійною моделлю фундаментальні наукові дослідження генерують нові ідеї та виступають рушійною силою інноваційного процесу. Отже, інновації є кінцевим результатом автономних досягнень науки і техніки. Ланцюг інновацій у цій моделі має такий вигляд: фундаментальні дослідження – прикладні дослідження – експериментальні розробки – початкове серійне виробництво – дифузія. Головним недоліком моделі є існування значного розриву в ланцюгу *наука – технологія – ринок*. Також модель *technology – push* працює і може бути ефективною переважно для наукоємних та високотехнологічних галузей і секторів економіки.

Модель попиту інновацій (англ. «demand-pull») (1970–1980-ті) розглядає інноваційний процес у безпосередньому зв'язку з ринковими чинниками. Незадоволені потреби на ринку ініціюють виникнення науково- технічної ідеї, яка обумовлена темпами розвитку науково-технічного прогресу. Дана модель має такий вигляд: *ринковий попит – НДДКР – початкове серійне виробництво – комерціалізація інновації*. Світовий досвід дає багато прикладів обмеженого використання моделі попиту, особливо для інновацій радикального типу. Адже на ранніх стадіях інноваційного процесу ринковий аналіз є дорогим, і його результати є не завжди достовірними. Також зазначимо, що умовою ефективною реалізації цієї моделі є наявність у підприємства матеріально-технічної бази, науково-дослідних підрозділів та лабораторій, кваліфікованих науково-інженерних кадрів, або коштів для оплати зовнішніх замовлень наукових досліджень і розробок.

Інтерактивна модель розвитку інновацій (90-ті рр. минулого століття) передбачає інтеграцію управління інноваційними процесами зі стратегією розвитку фірми. Основні позиції концепції ґрунтуються на тісній співпраці стратегічного керівництва корпорації з керівництвом досліджень у створенні портфеля дослідницьких тем, портфеля інноваційних проектів на зразок портфеля продуктів чи технологій, які визначаються у процесі стратегічного аналізу фірми.

Модель інтегрованих бізнес-процесів (1980–1990-рр.) передбачає інтеграцію в рамках підприємства інноваційних процесів та економічної діяльності, інтеграцію інноваційної діяльності підприємства з постачальниками і клієнтами, акцент на формування та входження підприємства у стратегічні інноваційні альянси, розвиток на рівні підприємства різних форм інноваційного співробітництва. Підприємство підтримує систему внутрішньофірмового співробітництва і обміну потоками інноваційних ідей.

Мережева модель інновацій передбачає створення інноваційних процесів у мережевих системах, які виходять за рамки фірм і за національні межі. Ця модель визнає необхідність переміщення знань між різними географічними територіями. Найбільш високий інноваційний рейтинг мають компанії Apple, Google і Microsoft, які ведуть активні розробки, але в рейтингу НДДКР вони займають далеко не перші місця. Характерні для мережевої моделі кооперація та співробітництво на стадії НДДКР дозволяють оптимізувати витрати, забезпечити концентрацію фінансових ресурсів на перспективних наукоємних напрямках досліджень і розробок, об'єднати зусилля для проведення інтегрованих міжгалузевих досліджень тощо.

Узагальнивши існуючі моделі інновацій, можемо дійти висновку, що інноваційна діяльність сучасного підприємства має спиратися на пошук широкого кола можливостей посилення його інноваційного потенціалу й системний комплекс методів та організаційно-управлінських механізмів досягнення стратегічних цілей інноваційного розвитку. Це і внутрішні можливості підприємства, і пошук джерел інновацій у зовнішньому ринковому середовищі діяльності підприємства, і впровадження інноваційного співробітництва та використання можливостей розвиненої інноваційної інфраструктури на ринку. Постійний моніторинг внутрішніх факторів та зовнішнього середовища дозволяє чітко поставити цілі інноваційного розвитку, завдання НДДКР, а співробітництво та інтеграція – мінімізувати обсяги витрат і часу, об'єднати унікальні ресурси, у т. ч. у міжнародному контексті. Отже, у сучасних умовах підприємствам доцільно формувати комплексну системно-інтегровану модель інноваційного розвитку.

Канд. фіз.-мат. наук Катан В. О., Шайдець К. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ЗАСТОСУВАННЯ НЕЙРОМЕРЕЖЕВОГО МОДЕЛЮВАННЯ
ЯК СПОСОБУ ПРОГНОЗУВАННЯ
ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

В сучасному світі стрімко розвиваються та впроваджуються інновації в будь-яку сферу людської діяльності. Економіка також не є виключенням, вона має чітко виражений інноваційний характер розвитку. Можна сказати, що економіка завжди розвивалася, базуючись на впровадженні та застосуванні новітніх технологій. У наш час, в умовах ринкової економіки, коли конкуренція з кожним днем зростає і стає більш жорсткою, виникає необхідність у новому рівні активізації інноваційної діяльності.